

דף מג.

עין משפט ב.

יו"ד סימן ריה סעיף ה

ה. אמר לחבירו השאילני פרתך אמר לו אינה פנויה, ואמר חבירו קונם שאיני חורש בה לעולם, אם היה דרכו לחרוש שדהו בעצמו הוא אסור לו לחרוש באותה פרה, אבל אחרים מותרים לחרוש לו בה^ז, ואם אין דרכו לחרוש בעצמו אלא אריסיו כולם אסורים לחרוש באותה פרה. הגה: הקהל שהחרימו על אחד שלא ידור עמהם^ק ואח"כ רוצה לישב שם בחנות דנין כפי ענין הנדר אם כוונתם על דירת קבע עם אשתו ובניו, בחנות מותר, ואם לאו הכל אסור.

עין משפט ג.

יו"ד סימן רכא סעיף ה

ה. יג. הנותן שולחן לאומן לצייר עליה, ואסרה על בעליה אחר שציירה קודם שפרעו, הרי זו מותרת כיון דקיי"ל אין אומן קונה בשבח כלי^ר, ועוד אין ממשות בצבעים.
 ח. יד. המודר הנאה מחבירו יכול המדיר לומר לחנוני, פלוני מודר הנאה ממני ואיני יודע מה אעשה לו, והחנוני נותן לו וחוזר ונוטל מהמדיר אם ירצה המדיר לפורעו אבל אינו חייב לפרעו^ש.
 ה. טו. אם היה למודר בית לבנות או גדר לגדור או שדה לקצור, יכול לומר לפועלים פלוני מודר הנאה ממני ואיני יודע מה אעשה, והם

צ. עיין בפ"ת אות ה' שהביא מספר מים עמוקים ח"ב סי' ט' שלמד מכאן דמי שנשבע שלא יגלה סודו לשמעון שיכול להגיד ללוי, ולוי יגלה לשמעון שהרי גם כאן כוונת הנודר שלא יהנה מפרתו ועכ"ז הוא נהנה ממנה ע"י אחר. וכן אם נשבע שלא יגלה סודו אין בכלל זה אלא שלא יגלה הוא בעצמו, ע"ש.
 ק. עיין בסי' רי"ז סעיף ל"ב ברמ"א.
 ר. כ"כ הרא"ש בתשובה כלל י"ב סי' י' ומפרש משום דאין אומן קונה בשבח כלי, ועוד בסמנים אין בהם ממש. באר הגולה אות נ"ב.
 ש. ממשנה נדרים מ"ג ע"א, וכפירוש הרא"ש דאורחא דמילתא נקט ואין לו מה יאכל.

עושים עמו ובאים ונוטלים שכר מהמדיר אם ירצה המדיר לפרעם **ת**.
ה"ה שמותר לומר כל הזן פלוני לא הפסיד **א**, אבל אסור למדיר לומר
כל השומע קולי יזון לפלוני דכיון שהוא לשון ציווי הרי הוא כשלוחו.
כמ"כ אסור לומר לחבירו אם תזון לפלוני לא תפסיד דכיון שאומר כך
ליחיד נראה כשלוחו ואסור.

עין משפט ד. יו"ד סימן רכא סעיף ט

טז. טז. היו המדיר והמודר הולכים בדרך ואין למודר מה יאכל, המדיר
נותן לאחר לשם מתנה והמודר מותר בה, ואם אין עמהם אחר מניח
על הסלע ואומר הרי הוא מופקר לכל מי שירצה **ז** והמודר נוטל ואוכל.
יז. במה דברים אמורים, בנותן לאחר לשם מתנה בסתם, אבל אסור
לומר לאחר הסעודה נתונה לך ויבא פלוני שהוא אסור בהנאה ממני
ויאכל עמך דהרי זה אסור, ואפי' נתן בסתם ואח"כ אמר רצונך שיבא
פלוני ויאכל עמך שמוכיח סופו על תחילתו אסור.

דף מג:

עין משפט א. חו"מ סימן רעג סעיף ט

ח. ח. הפקיר שדהו ולא זכה בה אדם אחר כל שלשה ימים יכול לחזור **ט**

ת. ת. אך אינו חייב לפרעם וכנ"ל.

א. א. כאן חייב לשלם כיון שהוא שלוחו ודאי השני לא הפסיד. ש"ך ס"ק נ' מהפרישה.
ב. ב. ואע"ג דמדברי סופרים אינו הפקר עד שיפקיר בפני ג' כמ"ש בחו"מ סי' רע"ג סעיף
ז', כאן כיון שאין לו מה יאכל העמידו על דין תורה, ועוד גם מדברי סופרים אינו רק
לענין שאינו יכול לחזור בו המפקיר. ועוד י"ל כמו שכתבו התוס' בסוף פ' אין בין המודר
דדוקא בקרקעות צריך ג' אבל במטלטלין א"צ ג'. ש"ך ס"ק נ"ג.

בו^ג, אבל אחר שלשה ימים אינו יכול לחזור בו^ד אלא א"כ קדם
וזכה בו, והרי הוא כזוכה מן ההפקר כאחר.

ג. אפי' בדיבור ותיקנו כך חכמים מפני הרמאים שרגילין להפקיר פירותיהן ולחזור ולאכול
מהן בלי מעשר, וע"כ תיקנו עד ג' ימים יכול לחזור בו בדיבור בעלמא וע"כ לא הוי
הפקר וחייב במעשר אם ירצה לאכול ממנו. סמ"ע ס"ק י"ג מהרא"ש. והוא מברייתא נדרים
מ"ג.

וע"כ הדין זה רק בשדה לפירותיו ולא בחפץ אחר.

ד. בדיבור בעלמא אלא צריך קדם והחזיק בה כאדם דעלמא.